

Plural com l'univers

Quan una artista, com en aquest cas la Marga Ximenez, s'expressa a través dels seus heterònims, es a dir, personalitats creades i pensades com *altres*, al·ludeix segurament a aquella «emoció veritable en una expressió falsa» de què parla Pessoa quan diu: «fingir és conèixer-se».

El món plural de Pessoa es tradueix en els seus més de 70 heterònims que configuren amb el propi autor el *corpus* de la seva vertadera identitat.

Max Aub pintava a través de Josep Torres Campalans, que no era un mer pseudònim, sinó una nova i complexa personalitat.

També Antonio Machado va crear Juan de Mairena, a la vegada que el seu mestre Abel Martín. Mons paral·lels i complementaris que fan visible el molt divisible món de la identitat.

Múltiples i diversos deuen ser els motius que motivaren a la Marga Ximenez ara fa deu anys, a crear els seus (fins ara) 19 heterònims/mes diferents. Trànsits paral·lels que li van permetre un joc que la presó identitària no permet.

Dins els heterònims de la Marga sempre hi participa algun tret de la seva pròpia biografia, de manera que Edith Andreu és la fusió de dues persones molt importants de la seva vida, Marcos & Marcos al·ludeix a una part de la història de la seva pròpia família, Sergio Galán, espectador privilegiat de les «biblioteques» de la seva mare, o Ignasi Castelló reflecteix el sentir català descobert a través dels signes d'una profunda amistat.

D'altres, en canvi, com Yukimaro, artista japonesa amb estudis de medicina i art, o Almira Olmayán, jove artista d'Estambul, són personalitats allunyades culturalment i generacionalment de l'autora.

A través de Yukimaro, la Marga Ximenez investiga el món de la trama i el teixit amb materials de rebuig, d'un mode formalista, al millor estil de l'art tèxtil japonès. Inclou en les seves obres la seva imatge (Marga transvestida), la qual ni els seus propis amics (són les seves paraules) van reconèixer.

L'Olmayán, dona i artista d'un país poc propici per el desenvolupament creatiu d'una dona, és forta, crítica amb el seu entorn i profundament feminista.

Però és possiblement Pía Remedios, artista saragossana, qui representa el veritable «alter ego» de la Marga. En ella incorpora la seva pròpia història, els seus noms ocults en la partida de naixement, que a la vegada són els de les seves respectives àvies. Parla d'ella com de si mateixa, tot travessant el passat de les generacions que l'antecedeixen i el futur del que potser podria haver estat la figura de la seva mare, amagada també en l'heterònim Gena Lestemar. Traspassa els límits dels seus propis heterònims, i el viatge és sempre la seva metàfora.

Finalment, és important saber que les obres d'aquestes hetero-personalitats de la Marga Ximenez han participat i participen en mostres com la Biennial de Valls, Off Loop, New Art, o exposicions com Dobles Pells, o les múltiples convocatòries del Petit Format d'MX Espai 1010, espai que dirigim plegades.

Però hem de saber que aquest «univers plural» no és més que el començament d'un llarg camí encara per recórrer.

Nora Ancarola